

Enyorança

Estàvem soles, aïllades en completa solitud. L'aire era fred i fosc, nosaltres sobrevivíem en aquell ambient hostil. No teníem possibilitat d'escapar, necessitàvem ajuda per poder sortir d'aquell lloc tan miserable, hermètic, obscur.

Tota la nostra vida només havíem conegut aquella foscor, aquell etern silenci que tant ens desesperava. Ni tan sols ens podíem mirar a la cara, estàvem completament immobilitzades. Realment mai ens havíem vist, però estàvem tan a prop que podíem notar la presència de l'altra.

Desitjàvem amb totes les nostres forces que allò s'acabés, que aconseguíssim sortir d'aquell forat, d'aquell abisme. Havíem de trobar una via per sortir. Qualsevol alternativa era millor que el silenci ensordidor, que la condemna perpètua a la qual havíem estat sentenciades sense passar per cap tribunal.

Cada vegada que teníem la sensació que algú ens vindria a salvar, passaven pel nostre costat, no ho sabíem del cert, però notàvem que un dia més no sortiríem de la penombra.

Així van anar passant minuts, hores, dies i m'atreiria a dir que setmanes.

Fins que un dia la vam veure, una llum, una esperança... per fi fugiríem d'aquell lloc, seríem lliures.

Vam sortir, però tan bon punt vam tastar la llibertat, tot aquell món idealitzat, de somnis i glòria, es va enderrocar. Una pudor tan estrepitosa, que pensàvem que ens asfixiaríem, que moriríem allà mateix. I ara vivim en la misèria, brutes, enfangades, suades. Quan la pluja ens mulla ho gaudim, ella ens treu de sobre la immundícia, la desgràcia i tots els nostres mals.

En un món d'esperança, de desgràcia, quanta misèria i desil·lusió. Ara enyorem el silenci i l'obscuritat de la capsa de sabates, de la segona lleixa, que amb tanta seguretat ens havia custodiat.